

Arrest

nr. 131 002 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 15 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 10 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 15 februari 2014

tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeed waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het verzoekschrift verduidelijkt de verzoekende partij dat zij een relatie heeft met mevrouw Y. Z., van Nederlandse nationaliteit, en dat zij het voornemen heeft wettelijk met haar samen te wonen. De verzoekende partij toont evenwel niet met concrete gegevens aan dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezinsleven elders, zodat er in casu geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 juni 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 5 augustus 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 juni 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP verwijst naar de schriftelijke stukken van het dossier, tevens verwijst zij naar de pleidooien van haar confraters in de zaken met*

rolnummers 3 en 10 (145 021 – 144 027). Volgens VzP dienen eventuele onwettigheden, in casu het EVRM, te worden nagegaan vooraleer de gebonden bevoegdheid speelt. Bovendien is er een hangend beroep bij de rechtbank van 1ste aanleg tegen een door stad Antwerpen geweigerde wettelijke samenwoning. Volgens VzP tracht VwP mensen via de gebonden bevoegdheid voor een voldongen feit te stellen. VzP stelt nog steeds belang te hebben, want indien de procedure bij de rechtbank van eerste aanleg positief uitdraait, kan worden overgegaan tot een procedure gezinshereniging. Maar ondertussen kan VzP worden gerepatriëerd, wat ondertussen al is geprobeerd. Met betrekking tot de prima facie beoordeling van artikel 8 van het EVRM, stelt VzP dat indien geoordeeld zou worden dat er geen hinderpalen zijn om haar naar Nederland terug te sturen en zij terugkeert naar Nederland en als daar dan eenzelfde redenering wordt gehanteerd, er pingpong wordt gespeeld met mensen; VzP wil haar gezinsleven hier beleven. VwP geeft een historiek van het dossier, stelt dat dit een geval is van “J’y suis, j’y reste.” en dat de wettelijke mogelijkheden worden misbruikt. Volgens VwP is er in dit dossier geen enkel element aanwezig dat zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het pleidooi van VzP betreft opportunistisch geprospecteer naar de toekomst. VwP stelt dat het recht op gezins- en of privéleven overeenkomstig vaste rechtspraak van het EHRM niet per definitie tegenstelbaar is aan het gastland; men kan niet zomaar een verblijfstitel afdwingen. VwP sluit zich aan bij de beschikking en verwijst naar de nota met opmerkingen.” In de zaken met rolnummers 145 021 en 144 027 heeft de verzoekende partij in die zaken respectievelijk het volgende gesteld: “VzP verwijst naar haar schrijven van 11 juni 2014 waarbij zij reageert op de gebonden bevoegdheid van VwP. Het herhaald bevel is enkel te wijten aan VwP zelf, die bevelen om het grondgebied te verlaten rondstrooit: waarom dient zij steeds opnieuw BGV te geven indien er geen belang is om dit aan te vechten. VzP stelt dat zij preventief en niet hypothetisch handelt door dit bevel aan te vechten en dat zij belang heeft. De beroepstermijn bij een BGV is slechts 30 dagen en zo er geen beroep wordt ingediend, is er later – wanneer de uitvoeringsmodaliteiten vaststaan – geen mogelijkheid meer om dit te doen. Er is een protection gap op het ogenblik dat er dan later een gedwongen uitwijzing is. Zodoende is er een schending van het internationaal unierecht. Zij verwijst naar een arrest van de Raad met nr. 10 251 van 21 april 2008, waarin wordt geoordeeld dat een rechtshandeling ondanks de gebonden bevoegdheid toch aanvechtbaar is indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft. Volgens VzP werden in deze zaak de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden.” en “VzP verwijst naar haar pleidooi in de zaak met rolnummer 3 (nr. 145 021), naar haar schrijven van 11 juni 2014, haar verzoekschrift en naar het arrest van de RvV 21 april 2008, nr. 10 251. Er is een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. VzP stelt belang te hebben bij het aanvechten van elk bevel om het grondgebied te verlaten teneinde VwP elke titel te ontnemen; het gaat immers niet op bevel na bevel te nemen in de hoop ooit een definitief en uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten te krijgen door gebrek aan betwisting; de door VwP gehanteerde praktijk van meerdere BGV is onwettig, ondanks de gebonden bevoegdheid.”

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat het herhaald bevel enkel te wijten is aan de gemachtigde van de staatssecretaris die bevelen om het grondgebied te verlaten rondstrooit, de verzoekende partij zich afvraagt waarom de gemachtigde steeds opnieuw bevelen dient te geven indien er geen belang is om deze aan te vechten en de verzoekende partij kritiek lijkt te uiten op het door de staatssecretaris gevoerde beleid ter zake, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op een correcte wijze werd toegepast.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat zij preventief en niet hypothetisch handelt door de bestreden beslissing aan te vechten, dat de beroepstermijn bij een bevel om het grondgebied te verlaten slechts dertig dagen is en dat er een ‘protection gap’ is op het tijdstip dat er later een gedwongen uitwijzing is en de verzoekende partij kritiek lijkt te uiten op artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op een correcte wijze werd toegepast.

2.2.3 In zoverre de verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 10 251 van de Raad van 21 april 2008 – waarin wordt geoordeeld dat een rechtshandeling ondanks de gebonden bevoegdheid toch aanvechtbaar is indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft – en in dit verband de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, err. BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM), merkt de Raad op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in

het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM slechts ter terechtzitting van 5 augustus 2014 naar voren heeft gebracht. De verzoekende partij toont verder niet aan dat voornoemde schending niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk (RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

2.2.4 In de mate waarin de verzoekende partij belang meent te hebben bij de voortzetting van de procedure, enerzijds omdat er een hangend beroep is bij de rechtbank van eerste aanleg tegen een door de stad Antwerpen geweigerde wettelijke samenwoning, dat indien voormelde procedure positief uitdraait, kan worden overgegaan tot een procedure gezinshereniging, maar dat de verzoekende partij ondertussen kan worden gerepatriëerd en anderzijds omdat indien zou worden geoordeeld dat er in het kader van artikel 8 van het EVRM geen hinderpalen zijn om haar naar Nederland terug te sturen en zij terugkeert naar Nederland en als daar dan eenzelfde redenering wordt gehanteerd er pingpong wordt gespeeld met mensen, merkt de Raad op dat dit slechts een hypothetisch, zuiver eventueel belang betreft. Met een verwijzing naar het loutere feit zich in een onzekere, precaire situatie te bevinden, toont de verzoekende partij niet aan over het vereiste belang te beschikken.

De Raad wijst er bovendien op dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij niet alleen het Belgisch grondgebied moet verlaten, maar zich ook niet mag begeven naar het grondgebied van de andere Schengenlidstaten, waaronder Nederland.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET